

รูปแบบการนำเสนอแนวปฏิบัติที่ดี
โครงการประชุมสัมมนาเครือข่ายการจัดการความรู้ ครั้งที่ 10
“นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อชุมชน”
สำหรับอาจารย์และบุคลากรสายสนับสนุน

ชื่อเรื่อง/แนวปฏิบัติที่ดี	MCT สื่อมวลชนนักปฏิบัติสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้	
ชื่อ-นามสกุล ผู้นำเสนอ	นายอรรถการ สัตยพานิชย์ นางสาวเนริศา ชัยศุภมมงคลลาภ นางสาวดุริยางค์ คมขำ นายธีรวัจน์ อุดมสินเจริญกิจ	
ชื่อสถาบันการศึกษา	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	
หน่วยงาน	คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	
เบอร์โทรศัพท์มือถือ	นายอรรถการ สัตยพานิชย์	061-386-1843
	นางสาวเนริศา ชัยศุภมมงคลลาภ	087-504-0440
	นางสาวดุริยางค์ คมขำ	084-067-9282
	นายธีรวัจน์ อุดมสินเจริญกิจ	081-424-3671
เบอร์โทรสาร	02-281-0632	
E-Mail address	นายอรรถการ สัตยพานิชย์	arttakarn.s@rmutp.ac.th
	นางสาวเนริศา ชัยศุภมมงคลลาภ	nerisa.c@rmutp.ac.th
	นางสาวดุริยางค์ คมขำ	duriyang.k@rmutp.ac.th
	นายธีรวัจน์ อุดมสินเจริญ	theerawat.u@rmutp.ac.th

MCT สื่อมวลชนนักปฏิบัติสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้

MCT Mass communication practitioners towards the learning organization

นายอรรถการ สัตยพานิชย์ (Arttakarn Sattayapanich)¹

นางสาวเนริศา ชัยศุภมงคลลาภ (Nerisa Chaisupamongkollarp)²

นางสาวดุริยางค์ คมขำ (Duriyang Komkhum)³

นายธีรวัฒน์ อุดมสินเจริญกิจ (Theerawat Udomsincharoenkij)⁴

¹ อาจารย์คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มทร.พระนคร arttakarn.s@rmutp.ac.th

² อาจารย์คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มทร.พระนคร nerisa.c@rmutp.ac.th

³ อาจารย์คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มทร.พระนคร duriyang.k@rmutp.ac.th

⁴ อาจารย์คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มทร.พระนคร theerawat.u@rmutp.ac.th

บทสรุป

การจัดการความรู้ผ่านโครงการบริการวิชาการแก่สังคม “การสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนจังหวัดบุรีรัมย์” เป็นการบูรณาการทั้งการจัดการเรียนการสอน การบริการวิชาการแก่สังคม โครงการศิลปวัฒนธรรม และการสร้างความสัมพันธ์กับเครือข่ายศิษย์เก่า โดยเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน เพื่อนำองค์ความรู้เชิงวิชาการ และประสบการณ์วิชาชีพด้านการสื่อสารไปใช้พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้แก่ชุมชน ณ อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ การนำเสนอวิธีการดำเนินงานจะเป็นไปตามกรอบ 7 ชุมชนนักปฏิบัติ และเครื่องมือการจัดการความรู้ (KM Tools) ซึ่งการจัดการความรู้จากโครงการที่ดำเนินงานในครั้งนี้มีทั้งการสร้างชุมชนนักปฏิบัติ (Community of Practice-CoP) แนวปฏิบัติที่ได้จากฐานความรู้บทเรียนและความสำเร็จ (Lesson Learned and Best Practices Database) แหล่งผู้รู้ในองค์กร (Center of Excellence-COE) กิจกรรมการเล่าเรื่อง (Story Telling) การตั้งเวทีถาม-ตอบ (Forum) และการทบทวนหลังจากผ่านขั้นตอนการปฏิบัติ (After Action Review-AAR)

Summary

Knowledge management through the academic services project for the society, named "Communication for cultural tourism in Buriram community", is an integration project of teaching and learning, academic services for the society, arts and culture project, and establishing relationships with the alumni network. It

is a collaborative project among the lecturers, academic staff and students from the faculty of Mass Communication Technology in order to provide the academic knowledge and professional experience in mass communication to develop a cultural tourism for people who are living in Non Din Daeng District of Buriram province. The presentation of the operation procedures is subject to the 7 practitioner community framework and knowledge management tools (KM Tools). The knowledge management from this project is comprise of Community of Practice (CoP), Lesson Learned and Best Practices Database, Center of Excellence (COE), Story Telling, Forum and After Action Review (AAR)

คำสำคัญ

โครงการบริการวิชาการแก่สังคม คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มทร.พระนคร
การบูรณาการการเรียนรู้

บทนำ

เมื่อปีการศึกษา 2558 คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ดำเนินโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนจังหวัดบุรีรัมย์” เป็นโครงการที่บูรณาการทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอน การบริการวิชาการแก่สังคม โครงการศิลปวัฒนธรรม และการสร้างความสัมพันธ์กับเครือข่ายศิษย์เก่า โดยเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน เพื่อนำองค์ความรู้เชิงวิชาการ และประสบการณ์วิชาชีพด้านการสื่อสารไปใช้พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้แก่ชุมชน ณ อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์

“อำเภอโนนดินแดง” ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้สุดของจังหวัดบุรีรัมย์ และเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ศาสนา นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man-made destination) สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เช่น เขื่อนลำนางรอง ปราสาทหนองหงส์ อนุสาวรีย์เราสู้ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าดงใหญ่ ผาแดง วัดโนนดินแดงใต้ วัดโนนดินแดงเหนือ เป็นต้น

ปัจจุบันศาสตร์ทางการสื่อสาร นิเทศศาสตร์ และสื่อสารมวลชน มีการเจาะลึกเนื้อหาที่เฉพาะด้านมากขึ้น อาทิ การสื่อสารสุขภาพ การสื่อสารเชิงวัฒนธรรม การสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยว ฯลฯ โดยเฉพาะการสื่อสารเชิงวัฒนธรรม และการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวจะเป็นการประยุกต์เครื่องมือการสื่อสารรูปแบบต่างๆ มาใช้ในการพัฒนาชุมชนเพื่อสร้างชื่อเสียงให้แก่สถานที่ท่องเที่ยว อีกทั้งยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชุมชนนั้นๆ ด้วย

ในการดำเนินงานโครงการดังกล่าว คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนได้บูรณาการการทำงานร่วมกับบุคคล และหน่วยงานต่างๆ ได้แก่

1. รศ.ดร.กมลรัฐ อินทรทัศน์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยการจัดการความรู้การสื่อสารและการพัฒนา (CCDKM) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
2. คุณกนกวรรณ ฉันทนภานุกุล ผู้ประสานงานเครือข่าย Smart Farmer Buriram
3. ผอ.อัครเดช หลาบนอก ผู้อำนวยการโรงเรียนร่มเกล้า บุรีรัมย์
4. อาจารย์ฐิติดารีย์ ปริกกุลพิสิษฐ์ และยุวมัคคุเทศก์โรงเรียนร่มเกล้า บุรีรัมย์

หน่วยงานภายนอกข้างต้นจะทำงานร่วมกับอาจารย์ และตัวแทนนักศึกษาระดับปริญญาตรีทั้ง 3 สาขาวิชาที่คณะฯ จัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย สาขาวิชาเทคโนโลยีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาเทคโนโลยีการโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียง และสาขาวิชาเทคโนโลยีมัลติมีเดีย

ส่วนการทำงานบูรณาการระดับคณะในมหาวิทยาลัยฯ คณะฯ ได้ทำงานร่วมกับคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ ในการลงพื้นที่ระยะที่ 3 ซึ่งเป็นการพัฒนาเว็บไซต์เพื่อสื่อสารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชน ในครั้งนั้นคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบได้ไปอบรมการสกรีนเสื้อให้แก่ชาวบ้าน ซึ่งเป็นการส่งเสริมการผลิตสินค้าเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชน เพื่อให้คนในชุมชนมีรายได้ และมีเศรษฐกิจที่ดีขึ้น

ในด้านกระบวนการสะสมความรู้และประสบการณ์การบูรณาการความรู้เชิงวิชาการ ที่มีการผสมผสานเข้ากับประสบการณ์ทางวิชาชีพ โดยผ่านโครงการบริการวิชาการแก่สังคมของอาจารย์

เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ได้เริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อปีการศึกษา 2557 โดยคณะฯ ได้เข้าไปพัฒนาเครื่องมือทางการสื่อสารการตลาดเพื่อผลิตภัณฑ์ชุมชน (OTOP) และช่วยในการสืบสาน ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้แก่ชุมชนชาวไทย-ยวน อำเภอเส้าให้ จังหวัดสระบุรี นับเป็นโครงการที่สะสม บ่มเพาะความรู้ (Learning Curve) และประสบการณ์ (Experience Curve) ในการสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization) บนฐานความคิด และความเชื่อที่ว่า การนำความรู้เชิงวิชาการมาบูรณาการ และประยุกต์ใช้ในการพัฒนาสังคมสามารถทำได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของปีเตอร์ เอ็ม. เซ็งก์ (Peter M. Senge) ผู้เขียนตำรา The Fifth Discipline: The Art & Practice of the Learning Organization ที่ได้ให้ความหมาย “องค์กรแห่งการเรียนรู้” ว่า “เป็นองค์กรที่พนักงานพัฒนาสมรรถนะของตนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างผลงานที่ต้องการ เป็นองค์กรที่สนับสนุนการคิดใหม่ๆ อย่างกว้างขวาง เป็นองค์กรที่เปิดโอกาสให้คนได้สร้างความฝันร่วมกัน และให้ได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เห็นองค์กรโดยรวมด้วยกัน”

วิธีการดำเนินงาน

โครงการบริการวิชาการแก่สังคมในครั้งนี้มีกลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ของโรงเรียนร่มเกล้า โดยทำการอบรมใน 3 เรื่องหลักๆ คือ

1) การเขียนและการเล่าเรื่อง (Story Telling) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว และวัฒนธรรมชุมชน เพื่อถ่ายทอดลงสื่อออนไลน์ ซึ่งเป็นการนำความรู้ของนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวที่มาเยือนอำเภอโนนดินแดง ได้มาถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญๆ ของอำเภอฯ ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อสังคม (Social Media) ซึ่งเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว และผู้สนใจทุกเพศ ทุกวัย โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น และวัยทำงานที่นิยมค้นหาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวจากสื่ออินเทอร์เน็ตก่อนเดินทางไปท่องเที่ยวจริง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคณะฯ จะเป็นการนำความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการเขียน ซึ่งเป็นรายวิชาที่สอนในทศวรรษศึกษาถ่ายทอดให้นักเรียนที่เข้ารับการฝึกอบรมได้เกิดความรู้ความเข้าใจเทคนิคการเล่าเรื่องผ่านเว็บไซต์หรือสื่อออนไลน์

2) เทคนิคการถ่ายภาพเพื่อการท่องเที่ยว ใช้กล้องจากโทรศัพท์มือถือมาถ่ายทอดความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมของชุมชน ซึ่งนักเรียนที่เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางการเงินไม่ดีนัก แต่อาจารย์ที่เป็นวิทยากรได้ถ่ายทอดความรู้ โดยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนว่ากล้องโทรศัพท์มือถือที่มีราคาไม่แพงก็ถ่ายภาพออกได้มีความสวยงาม และสามารถนำมาบอกเล่าเรื่องราวของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งวิถีชุมชนได้ ในการฝึกอบรมหัวข้อนี้เป็นการนำรายวิชาที่นักศึกษาทุกสาขาวิชาของคณะฯ ต้องเรียนคือ วิชาการถ่ายภาพมาถ่ายทอดให้นักเรียนที่เข้ารับการฝึกอบรมได้เกิดความรู้ความเข้าใจ และสามารถฝึกปฏิบัติได้

3) การพัฒนาเว็บไซต์ เป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักการพัฒนาเว็บไซต์เพื่อการท่องเที่ยวแบบง่ายๆ โดยนำความรู้เกี่ยวกับการเขียนและการเล่าเรื่อง และเทคนิคการถ่ายภาพเพื่อการท่องเที่ยวมาบูรณาการ และนำมาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ที่พัฒนาขึ้น การฝึกอบรมในหัวข้อนี้ เป็น

การนำความรู้ในรายวิชาการพัฒนาเว็บไซต์ ซึ่งเปิดสอนในสาขาวิชาเทคโนโลยีมีเดียมาใช้ โดยวิทยากรที่ฝึกอบรมหัวข้อนี้ คณะฯ ได้ให้คุณสุรสิทธิ์ เลขมาศ เจ้าหน้าที่งานประชาสัมพันธ์ ของคณะฯ เป็นผู้ถ่ายทอด เนื่องจากคุณสุรสิทธิ์เป็นผู้ดูแลเว็บไซต์ของคณะฯ ทำให้มีความรู้และประสบการณ์ตรงที่จะถ่ายทอดให้นักเรียนที่เข้าอบรมได้

การอบรมจะดำเนินการเป็น 3 ระยะ และทุกหัวข้อจะมีเนื้อหาที่สัมพันธ์กัน ซึ่งนักเรียนที่เข้ารับการฝึกอบรมจะสามารถสะสมเป็นองค์ความรู้ ทั้งในด้านการถ่ายทอดเนื้อหา การถ่ายภาพ รวมทั้งการนำเสนอผ่านเว็บไซต์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ครบวงจร ตั้งแต่ขั้นตอนการพัฒนาเนื้อหา ไปจนถึงขั้นตอนการเผยแพร่

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การนำเสนอวิธีการดำเนินงานเป็นไปตามกรอบ 7 ชุมชนนักปฏิบัติ และเครื่องมือการจัดการความรู้ (KM Tools) จะขออธิบายรายละเอียดผ่านกรอบแนวคิดดังกล่าว ดังนี้

CoP 1 การเรียนการสอนเพื่อพัฒนาบัณฑิต

คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนได้ให้ความสำคัญในด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของฝ่ายวิชาการและวิจัย เพื่อพัฒนาหลักสูตรที่สามารถพัฒนาบัณฑิตให้ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ขณะเดียวกันได้ให้ความสำคัญในด้านการพัฒนาศักยภาพนักศึกษา ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของฝ่ายกิจการนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ได้มีทักษะความรู้ (Hard Skill) ความเชี่ยวชาญวิชาชีพ (Soft Skill) และมีทักษะชีวิต (Life Skill) ที่ดี อีกทั้งยังเป็นนักสื่อสารมวลชนที่มีความสามารถในเชิงปฏิบัติ มีความรอบรู้ในข้อมูลข่าวสาร ความรู้ (Content) ซึ่งเป็นรากฐานที่ช่วยบ่มเพาะพลังความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ให้เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นการเสริมสร้างทักษะ ความสามารถในการสื่อสาร (Communication) และชี้ให้เห็นความสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ (Connection) กับเครือข่ายต่างๆ ซึ่งการเดินทางไปจังหวัดบุรีรัมย์ในครั้งนี้ ผู้บริหาร และคณาจารย์ได้ไปพบปะเครือข่ายศิษย์เก่าแผนกวิชาการโฆษณา วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ซึ่งเป็นรากฐานการก่อกำเนิดของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนในปัจจุบัน

จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาบัณฑิต ไม่ใช่แค่การให้ความรู้ ในภาคแนวคิด ทฤษฎี และการปฏิบัติเพียงอย่างเดียว แต่ยังใช้การสื่อสารผ่านโครงการ/กิจกรรม การบริการวิชาการแก่สังคม รวมทั้งกิจกรรมของฝ่ายกิจการนักศึกษาที่จะช่วยเติมเต็ม ความสามารถในการทักษะการจัดการ (Management Skill) รวมทั้งยังช่วยสะสม บ่มเพาะความอดทนในการทำงาน ซึ่งเป็นทักษะชีวิต และเป็นภูมิคุ้มกันให้นักศึกษาก่อนออกไปสู่โลกแห่งการทำงานจริง โดยครูอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ของคณะฯ จะทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือพี่เลี้ยง (Mentoring Programs) ให้แก่นักศึกษาที่ร่วมโครงการ นับเป็นเครื่องมือการจัดการความรู้ที่ คณะฯ ได้ทำควบคู่กับการสร้างชุมชนนักปฏิบัติ (Community of Practice-CoP)

CoP 2 งานวิจัยและงานสร้างสรรค์

แม้โครงการในครั้งนี้จะยังไม่มีงานวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้เกิดขึ้น ควบคู่กับการดำเนินโครงการ แต่เมื่อโครงการสิ้นสุดลง คณะฯ จะดำเนินการวิจัยเพื่อรวบรวมเป็น องค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการการทำงานตามหัวข้อการบริการวิชาการแก่สังคมที่ได้จัดขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในขั้นตอนการดำเนินงาน คณะฯ ได้มีการใช้กรอบการวิจัยมาสำรวจความต้องการของชุมชน และใช้การวิจัยประเมินผล (Evaluation Research) มาวัดความสำเร็จ ปัญหา และอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการ แต่ในด้านงานสร้างสรรค์อันเกิดจากกระบวนการถ่ายทอดความรู้ จะเห็นได้ว่าอาจารย์ที่เป็นวิทยากรมีการประยุกต์ใช้อุปกรณ์การถ่ายภาพจากการใช้กล้องถ่ายรูปในโทรศัพท์มือถือมาใช้อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว รวมทั้งเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีข้อจำกัดในการซื้อกล้องถ่ายรูปราคาแพงสามารถใช้กล้องจากโทรศัพท์มือถือมาประยุกต์ใช้ และสามารถสร้างสรรค์ผลงานการถ่ายภาพออกมาได้อย่างสวยงาม ทำให้นักเรียนที่เข้าร่วมอบรมสามารถนำรูปถ่ายมาประมวลรูปภาพเพื่อใช้เผยแพร่ในเว็บไซต์ www.ปาดงใหญ่.com ซึ่งคณะฯ เป็นผู้พัฒนาขึ้นเพื่อใช้เป็นช่องทางในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม ผลิตภัณฑ์ OTOP ของชุมชน ฯลฯ หรือแม้กระทั่งสื่อสังคมออนไลน์ส่วนตัวได้ต่อไป

CoP 3 การบริการวิชาการ

เริ่มต้นขั้นตอนการดำเนินโครงการด้วยการลงพื้นที่สำรวจความต้องการของชุมชนในช่วงวันที่ 26-28 มกราคม พ.ศ.2559 เพื่อวางแผนงานการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยการสำรวจความต้องการได้ใช้การพบปะพูดคุย เสวนา (Dialogue) รับฟังความคิดเห็นที่หลากหลายจากชาวบ้านในชุมชนอำเภอโนนดินแดง และชุมชนฐานเจ้าป่า ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติที่ได้จากฐานความรู้บทเรียนและความสำเร็จ (Lesson Learned and Best Practices Database) เมื่อครั้งทำการสำรวจความต้องการชุมชนในโครงการบริการวิชาการที่คณะฯ ได้ทำให้ชุมชนชาวไทย-ยวน อำเภอเสนาห์ จังหวัดสระบุรี บทเรียนที่ได้จากการทำงานทำให้การสำรวจความต้องการของชุมชนในครั้งนี้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง แม่นยำ ตรงกับความต้องการของชุมชนมากขึ้น และจากการสำรวจความต้องการของชุมชนทำให้เห็นได้ว่าสิ่งที่ชุมชนต้องการนั้น บางหัวข้อ คณะฯ สามารถใช้ความรู้ความสามารถของอาจารย์ เจ้าหน้าที่ไปถ่ายทอดความรู้ และตอบเป้าประสงค์ความต้องการของชุมชนได้เป็นอย่างดี

เมื่อได้ผลการสำรวจความต้องการของชุมชนแล้ว คณะฯ ได้ดำเนินการจัดโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนจังหวัดบุรีรัมย์ ขึ้น ณ โรงเรียนร่มเกล้า บุรีรัมย์ ตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ โครงการแบ่งเป็น 3 ระยะด้วยกันคือ

ระยะที่ 1 การเขียนและการเล่าเรื่องราวผ่านสื่อออนไลน์เพื่อสื่อสารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชน ระหว่างวันที่ 27-28 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2559 โดย อาจารย์ดุริยางค์ คมขำ อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยีมีเดีย อาจารย์เนริศา ชัยศุภมงคลลาภ อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยีการโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียง และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

ระยะที่ 2 เทคนิคการถ่ายภาพเพื่อสื่อสารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชน ระหว่างวันที่ 12-14 มีนาคม พ.ศ.2559 โดย อาจารย์ธีรวัฒน์ อุดมสินเจริญกิจ อาจารย์สาขาวิชาเทคโนโลยีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

ระยะที่ 3 การพัฒนาเว็บไซต์เพื่อสื่อสารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ชุมชน ระหว่างวันที่ 25-27 พฤษภาคม พ.ศ.2559 โดย คุณสุรสิทธิ์ เลขมาศ เจ้าหน้าที่งาน
ประชาสัมพันธ์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน และนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

CoP 4 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

การลงพื้นที่ทั้ง 3 ระยะ ทำให้อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาได้
เรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น นอกจากนี้อาจารย์ยังมีความรู้ความเข้าใจ และตระหนักถึง
ความสำคัญของการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นพันธกิจอีกด้านที่มีความสำคัญ และยังทำให้
เจ้าหน้าที่ นักศึกษาได้ซึมซับความรู้ในการนำมาใช้พัฒนาเว็บไซต์การสื่อสารการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมชุมชน นอกเหนือไปจากการช่วยให้นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการฯ มีโลกทัศน์ เห็นวิถี
วัฒนธรรมชุมชน ซึ่งแตกต่างจากสังคมเมืองที่นักศึกษาคุ้นเคย สิ่งเหล่านี้จะช่วยเติมเต็มมุมมองใน
เชิงสังคม อีกทั้งยังช่วยให้เข้าใจวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนแต่ละสังคมได้มากยิ่งขึ้น

CoP 5 การบริหารจัดการ

แนวคิดการบริหารจัดการของคณะฯ จะมุ่งเน้นการบริหารงานบนฐาน
ประกันคุณภาพการศึกษา โดยให้ความสำคัญในด้านการบูรณาการดำเนินงานโครงการต่างๆ
ซึ่งเหตุผลสำคัญเป็นเพราะข้อจำกัดจากจำนวนอาจารย์ และบุคลากรที่มีไม่มาก ดังนั้นแนวคิดการ
บริหารจัดการจึงยึดผลประโยชน์สูงสุดในด้านการจัดการเรียนการสอนให้แก่นักศึกษาเป็นหลัก

หากพิจารณาการบริหารจัดการโดยใช้กรอบทรัพยากรทางการจัดการ
จัดการหรือ 4M's อันประกอบด้วย Man Money Material และ Management จะเห็นได้ว่า
ด้านบุคลากร (Man) คณะฯ มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของบุคลากร ไม่จำกัดเฉพาะอาจารย์ แต่จะเปิด
โอกาสให้เจ้าหน้าที่ของคณะฯ รวมทั้งนักศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วม โดยผู้ที่เคยมีประสบการณ์ใน
การทำงานในโครงการบริการวิชาการแก่สังคมมาก่อนจะเป็นแหล่งผู้รู้ในองค์กร (Center of
Excellence-COE) ซึ่งความสำเร็จในการสร้างแหล่งผู้รู้ในองค์กรจะเห็นได้จากการที่

อาจารย์ณริศา ชัยศุภมวงคลลาภ และอาจารย์กุลธิดา สายพรหม ได้รับรางวัลการประกวดแนว
ปฏิบัติที่ดี “**ชุมชนนักปฏิบัติ สู่การจัดการความรู้ในศตวรรษที่ 21**” ในหัวข้อ **ชุมชนนักปฏิบัติ:
พลังขับเคลื่อน MCT** สู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จัดโดยโครงการประชุมสัมมนา
เครือข่ายมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สถาบันการพลศึกษา และสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ครั้งที่ 9 วันที่ 2-5 กุมภาพันธ์ 2559 ณ โรงแรมเชียงใหม่แกรนด์วิว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งอาจารย์
ทั้งสองท่านได้สะสม บ่มเพาะความรู้จากการทำโครงการบริการวิชาการแก่สังคมให้ชุมชนไทยวน
อำเภอเส้าให้ จังหวัดสระบุรี เมื่อปีการศึกษา 2558 มาก่อน

ในส่วนงบประมาณ (Money) คณะฯ มุ่งเน้นการใช้งบประมาณในโครงการ
อย่างคุ้มค่า โปร่งใส และตรวจสอบได้ ภายใต้ฐานคิดที่ต้องการให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้มีส่วน
ได้ส่วนเสียกับโครงการในทุกภาคส่วน ด้านวัสดุอุปกรณ์ (Material) คณะฯ เปิดโอกาสให้
นักศึกษาได้มีการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือต่างๆ เช่น กล้องถ่ายภาพ กล้องบันทึกภาพเคลื่อนไหว
 ฯลฯ ในโครงการบริการวิชาการแก่สังคม และโครงการต่างๆ อย่างเต็มที่ เพื่อฝึกฝนความชำนาญ
ของนักศึกษาให้มีเพิ่มขึ้น นอกเหนือจากการศึกษาในชั้นเรียน และในด้านการจัดการ

(Management) คณะฯ จะบริหารจัดการให้เป็นไปตามกฎระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของมหาวิทยาลัยฯ อย่างเคร่งครัด

CoP 6 การประกันคุณภาพการศึกษา

คณะฯ ให้ความสำคัญต่อคุณภาพการจัดการเรียนการสอน จึงยึดหลักการ และแนวทางการปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษาของ สกอ. และ สมศ. โดยเฉพาะโครงการบริการวิชาการแก่สังคมจะดำเนินการตามแนวปฏิบัติภายใต้เกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะการดำเนินการวิจัย ที่ต้องทำเมื่อมีการจัดทำโครงการบริการวิชาการ นอกจากนี้การบริการวิชาการแก่สังคมจะเกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา ทั้งฝ่ายวิชาการและวิจัย และฝ่ายกิจการนักศึกษา ซึ่งในฝ่ายที่รับผิดชอบจะควบคุมกำกับให้การดำเนินโครงการบริการวิชาการแก่สังคมตอบหลักการประกันคุณภาพการศึกษาให้มากที่สุด

CoP 7 การพัฒนานักศึกษา

แนวคิดการพัฒนานักศึกษาของคณะฯ มุ่งเน้นในด้านการเรียนรู้ทางวิชาการ ปลูกฝังอุปนิสัยที่อดทน สู้งาน ไม่ย่อท้อต่อปัญหาอุปสรรคที่เกิดจากการทำงาน และที่สำคัญต้องเป็นนักสื่อสารที่เข้าใจชีวิตและสังคม ไม่มองกรุงเทพมหานครคือ ประเทศไทย แต่ต้องเป็นนักสื่อสารที่เข้าใจความแตกต่างในเชิงสังคมเมืองกับสังคมชนบท ฉะนั้นการที่นักศึกษาได้ลงพื้นที่สัมผัสโลกหรือสังคมแห่งความเป็นจริง และมีกิจกรรมการเล่าเรื่อง (Story Telling) โดยให้นักศึกษาบอกเล่าเรื่องราวจากการได้สัมผัสกับสังคมในชนบท นับเป็นสิ่งที่ช่วยบอกกล่าวให้นักศึกษาได้รับรู้ และเข้าใจถึงกระบวนการเรียนรู้ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องอยู่แต่ภายในห้องเรียน แต่การเรียนรู้สามารถอยู่ในทุกหนทุกแห่ง บนฐานความคิดที่ว่า การเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องเกิดจากการสอน แต่เกิดจากการค้นคว้า แสวงหา หรือแม้กระทั่งการตั้งเวทีถาม-ตอบ (Forum) จากผู้รู้ ปราชญ์ชาวบ้านในชุมชน รวมทั้งเกิดจากเดินทาง การสัมผัสกับโลก และสังคมที่มีความหลากหลาย ซึ่งผู้เข้าร่วมโครงการฯ ก็จะถล่มกรองออกมาเป็นความรู้ที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาตนเองได้

ผลและอภิปรายผลการดำเนินงาน

การนำเสนอผลการดำเนินงานจะแบ่งเป็น 2 หัวข้อ คือ

- 1) ผลการดำเนินงาน
- 2) การอภิปรายผลการดำเนินงาน ในหัวข้อนี้จะอภิปรายโดยใช้แนวคิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยอาศัยหลัก The Fifth Disciplines หรือแนวทางสำคัญในการสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้ 5 ประการของปีเตอร์ เอ็ม. เซงก์ (Peter M. Senge) ที่จะช่วยผลักดันและสนับสนุนให้เกิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย 1) การเรียนรู้ของสมาชิกในองค์กร (Personal Mastery) 2) ความมีสติ (Mental Model) 3) การมีวิสัยทัศน์ร่วมกันของคนในองค์กร (Shared Vision) 4) การเรียนรู้เป็นทีม (Team Learning) และ 5) ระบบการคิดของคนในองค์กร (Systems Thinking)

1) ผลการดำเนินงาน

การจัดการเรียนการสอนของคณะฯ จะให้ความสำคัญใน 5 ปัจจัย เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมของคณะฯ ให้เกิดเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ขึ้น ประกอบด้วย 1) หลักสูตร 2) ผู้สอน 3) การจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ 4) ผู้เรียน และ 5) การสร้างค่าความนิยม (Good Will)

การดำเนินการโครงการบริการวิชาการแก่สังคม แม้กระทั่งโครงการอื่นๆ ของฝ่ายกิจการนักศึกษาที่สามารถบูรณาการกับการเรียนการสอนได้ จะเป็นสิ่งที่คณะฯ ให้ความสำคัญ เพื่อให้นักศึกษาได้รับประโยชน์จากการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ซึ่งโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนจังหวัดบุรีรัมย์นับเป็นหนึ่งในหลายโครงการ/กิจกรรมที่คณะฯ ได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ โดยให้นักศึกษาได้นำความรู้ที่ได้จากรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตรมาใช้ในการทำงานจริง

นอกจากนี้เมื่อประกอบเข้ากับความสามารถของอาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้เชิงวิชาการเป็นพื้นฐานสำคัญแล้ว อาจารย์ส่วนใหญ่ของคณะฯ ยังมีประสบการณ์เชิงวิชาชีพมาก่อนจากองค์ประกอบดังกล่าวยิ่งช่วยสร้างรากฐานทั้งวิชาการและวิชาชีพที่แข็งแกร่งให้แก่นักศึกษาและที่สำคัญคณะฯ ส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมโครงการ/กิจกรรมที่สามารถบูรณาการการเรียนรู้อันผ่านระบบทรานสคริปต์กิจกรรม เพื่อก่อให้เกิดกระบวนการเพิ่มพูนความรู้ และความชำนาญผ่านการจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ ซึ่งไม่จำกัดแค่ความรู้ที่ได้จากห้องเรียน แต่การเรียนรู้ของมนุษย์ตั้งแต่สมัยโบราณจะมีช่องทางและรูปแบบมากมาย และสามารถส่งต่อความรู้จากรุ่นสู่รุ่นได้

โครงการบริการวิชาการแก่สังคมที่จัดขึ้น จึงกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จในระดับที่น่าพอใจ ดังจะเห็นได้จากผลการประเมินโครงการที่ผู้เข้าร่วมอบรมทั้ง 3 ระยะเวลา ประเมินความพึงพอใจในระดับมากถึงมากที่สุดในหลายข้อคำถาม ในขณะที่จากการทำงานร่วมกับอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษามาอย่างต่อเนื่อง ก็สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้ในจัดโครงการ/กิจกรรมในลักษณะนี้ทุกครั้งมาพูดคุย ซึ่งเป็นการทบทวนหลังจากผ่านขั้นตอนการปฏิบัติ (After Action Review-AAR) เพื่อให้กระบวนการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่เกิดขึ้นได้นำไปสู่การปรับปรุงโครงการ/กิจกรรมที่จะจัดขึ้นในครั้งต่อไปให้ดียิ่งขึ้น และเกิดประโยชน์ทั้ง 3 ฝ่ายคือ 1) ผู้เข้ารับการฝึกอบรมหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรม ที่ควรจะได้รับความรู้ตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของโครงการที่ได้กำหนดไว้ 2) อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ของคณะฯ ได้นำความรู้ ทั้งในด้านการสอน และการนำประสบการณ์จากงานที่ทำมาใช้ประโยชน์ โดยนำมาถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ ซึ่งเป็นการตอบแทนให้แก่สังคม และเป็นการสร้างความผูกพันกับสังคม (Social Engagement) ทั้งนี้เพื่อให้สังคมและสาธารณะได้รับรู้ว่าคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนมีส่วนรับผิดชอบต่อชุมชน สังคม และประชาชน ซึ่งอยู่ในฐานะผู้เสียภาษี และภาษีที่ได้รับรัฐบาลได้นำมาจัดสรรเป็นงบประมาณเพื่อใช้ในการพัฒนามหาวิทยาลัยฯ และคณะฯ และ 3) นักศึกษาได้ทั้งความรู้ ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญทางด้านวิชาชีพที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ และการนำมาใช้จริงในการร่วมเข้าทำงานในฐานะผู้ช่วยวิทยากรที่ได้มีบทบาทในการช่วยสอนให้แก่ผู้เข้าร่วมอบรม

จากประโยชน์ที่ทั้ง 3 ฝ่ายได้รับ จะเห็นได้ว่าการดำเนินงานนั้นสอดคล้องกับ 5 ปัจจัย ที่คณะฯ ได้ให้ความสำคัญ ได้แก่

1. **หลักสูตร** การลงพื้นที่ไปถ่ายทอดความรู้ เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งไม่ใช่แค่ตลาตแรงงานเพียงอย่างเดียว แต่ยังให้ความสำคัญต่อการพัฒนาหลักสูตรที่สังคมสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาชุมชน สังคมได้อีกด้วย

2. **ผู้สอน** การฝึกฝนเทคนิคการสอนให้กลุ่มเป้าหมายที่หลากหลายอายุ เพศ และอาชีพ จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ และความชำนาญในการสอนให้มีมากขึ้น

3. **การจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้** มีผู้กล่าวถึงคำว่า “**นักวารสารศาสตร์**” ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกผู้ที่ทำงานด้านสื่อสาร หรือการสื่อสารมวลชน ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “**Journalist**” ซึ่งคำนี้มีรากฐานมาจากคำว่า “**Journey**” หรือการเดินทาง ซึ่งการเรียนรู้ของทั้งอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาที่เกิดจากการออกไปสัมผัสวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมจริงๆ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ ทั้งในแง่ปัจเจกบุคคล และการทำงานเป็นทีม รวมทั้งประโยชน์ต่อคณะฯ ในมิติต่างๆ

4. **ผู้เรียน** การให้อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาที่ร่วมโครงการได้เดินทางเข้าสู่สังคม และได้เรียนรู้ความแตกต่างในชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน อีกทั้งยังได้แลกเปลี่ยนความรู้กับชาวบ้าน ซึ่งการเรียนรู้ในลักษณะนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนภายในห้องเรียน กล่าวได้ว่าการลงพื้นที่จริงเป็นสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่เกิดจากการเสาะแสวงหาความรู้ของแต่ละบุคคลที่อาจจะมีความสามารถในการเปิดรับที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล

5. **การสร้างค่าความนิยม (Good Will)** การสร้างภาพลักษณ์องค์กรเกิดจากการที่สื่อมวลชนช่วยเผยแพร่โครงการ/กิจกรรมที่คณะฯ ได้ดำเนินการ ในการจัดโครงการในครั้งนี้ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้เผยแพร่ข่าว ซึ่งช่วยให้กลุ่มเป้าหมายเกิดค่าความนิยม และคณะฯ เกิดภาพลักษณ์ที่ดี

2) การอภิปรายผลการดำเนินงาน โดยใช้แนวคิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ ตามหลัก The Fifth Disciplines หรือแนวทางสำคัญในการสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้ 5 ประการ ของปีเตอร์ เซ็งกี้ (Peter Senge) ประกอบด้วย

2.1) การเรียนรู้ของสมาชิกในองค์กร (Personal Mastery) การเปิดโอกาสให้อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วมในโครงการบริการวิชาการแก่สังคม เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ ทั้งในด้านแนวคิดการบริหารจัดการ ซึ่งคณะทำงานจะต้องเริ่มต้นการทำงาน ตั้งแต่ ขั้นตอนการแสวงหาข้อมูล ขั้นตอนการวางแผน ขั้นตอนการลงมือปฏิบัติ และขั้นตอนประเมินผล นอกจากนี้ยังมีการแบ่งปันความรู้ ทั้งในด้านปัญหา อุปสรรคจากการดำเนินงาน เพื่อเป็นการสรุปบทเรียน (Lesson Learned) จากการทำงาน และนำไปปรับปรุงรูปแบบ วิธีการในการฝึกอบรมให้กลุ่มเป้าหมายต่างๆ ในครั้งต่อไป และสิ่งที่สำคัญคือ การสรุปบทเรียนในลักษณะความรู้ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) ผ่านการสรุปผลการประเมินผลโครงการในลักษณะการเขียนอธิบายออกมาเป็นตัวอักษร นับเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ว่าการอบรมในโครงการบริการวิชาการแก่สังคมทุกครั้งได้เกิดกระบวนการเรียนรู้อะไร และอย่างไร

ส่วนความรู้แบบฝังลึก (Tacit Knowledge) การลงพื้นที่จริงก็เป็นการสะสมความรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับต้นทุนความสนใจในเรื่องนั้นๆ รวมทั้งความสามารถในการ

สะสมและต่อยอดให้เกิดการพัฒนาความรู้ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นภาวะปกติที่กระบวนการสั่งสมความรู้แบบฝังลึกจะเกิดขึ้นได้

2.2) ความมีสติ (Mental Model) ในการสรุปทบทวนเรียนจากการดำเนินโครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการแก่สังคมจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยการทวนสอบตีความข้อมูลจากสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งทุกคนที่เข้าร่วมโครงการจะมองกิจกรรมด้วยความมีสติ และใจเป็นธรรมว่าโครงการที่จัดขึ้นนั้นทำไมถึงเกิดปัญหาอุปสรรค และจะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในครั้งต่อไปได้อย่างไร

2.3) การมีวิสัยทัศน์ร่วมกันของคนในองค์กร (Shared Vision) จากนโยบายการบริการวิชาการแก่สังคมของคณะฯ จะมี 3 ประเภทด้วยกัน คือ ประเภทแรก การบริการวิชาการแก่กลุ่มผู้ที่คาดว่าจะเป็นลูกค้าเป้าหมายในการสอบเข้าศึกษาต่อในคณะฯ ได้แก่ กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทที่สอง โครงการบริการวิชาการที่ทำให้แก่ชุมชนรอบๆ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต ทั้งในมิติเชิงสังคม และเศรษฐกิจให้ดีขึ้น และประเภทสุดท้าย โครงการบริการวิชาการแก่สังคมที่ตอบสนองยุทธศาสตร์ประเทศ ไม่ว่าจะเป็นโครงการบริการวิชาการแก่สังคมประเภทใดก็ตาม คณะฯ ต้องการสร้างคุณค่าร่วม (Shared Value) ให้เกิดขึ้นในทุกภาคส่วน เพื่อให้เกิดการรับรู้ร่วมกันในการเป็นส่วนหนึ่งของความเสียสละ และทำงานเพื่อสังคม ซึ่งมีขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับการมีวิสัยทัศน์ร่วมกันของคนในองค์กร และเป็นแนวทางของคณะฯ ที่ต้องการผลักดันในทุกคนในองค์กรได้มีส่วนร่วมในโครงการบริการวิชาการแก่สังคมที่เกิดขึ้น

2.4) การเรียนรู้เป็นทีม (Team Learning) การทำงานในโครงการบริการวิชาการแก่สังคมของคณะฯ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำงานเป็นทีม และคณะฯ มีการบูรณาการหลายภาคส่วน และหลายหน่วยงาน ทั้งหน่วยงานระดับคณะฯ ภายในมหาวิทยาลัยฯ และหน่วยงานภาคนอก ซึ่งเป็นภาพสะท้อนการทำงานเป็นทีมอย่างชัดเจน

2.5) ระบบการคิดของคนในองค์กร (Systems Thinking) การทำงานโครงการบริการวิชาการแก่สังคมที่มีรายละเอียดในการดำเนินงานหลายขั้นตอน และการทำงานที่ต้องประสานกับหน่วยงานต่างๆ เป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมการคิดเชิงระบบให้เกิดขึ้น ซึ่งทุกส่วนงานที่รับผิดชอบต้องวางแผนการทำงานล่วงหน้า และมองปัญหาอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิด โดยหาแนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อเป็นการป้องกันไว้ก่อนล่วงหน้า ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยฝึกฝนระบบการคิดในการทำงาน และทำให้การดำเนินงานในทุกขั้นตอนเป็นไปอย่างมีระบบระเบียบ

สรุป

ความสำเร็จของการดำเนินกิจกรรมจัดการความรู้ผ่านโครงการบริการวิชาการแก่สังคมของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน โดยเริ่มตั้งแต่กระบวนการเปิดโอกาสให้อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้น รวมทั้งการให้ความสำคัญด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องอยู่ในแต่ภายในห้องเรียน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยในด้าน

การทำงานเป็นทีม ล้วนแต่ทำให้เกิดเป็นแนวปฏิบัติที่ดีที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง และกระบวนการทำงานในการปฏิบัติงานในองค์กรได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม การบูรณาการการเรียนรู้ผ่านโครงการบริการวิชาการแก่สังคมของคณะฯ ยังคงต้องมีการพัฒนาต่อไป โดยเฉพาะการสะสมภูมิปัญญาชาวบ้านจากปราชญ์ชาวบ้าน เพื่อให้มรดกอันล้ำค่าที่ยังรกรากในแต่ละชุมชนเกิดการจัดการความรู้ได้อย่างมีขั้นมีตอน ซึ่งจะทำให้คณะฯ เป็นหน่วยงานที่ได้ชื่อว่าอยู่เคียงข้างประชาชน ชุมชน และสังคมระดับฐานราก เพื่อให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีมากยิ่งขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

Senge, Peter M. 1990. The Fifth Discipline : The Art and Practice of the Learning Organization. New York : Doubleday

จังหวัดบุรีรัมย์. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2559, จากวิกิพีเดีย <https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%AB%E0%B8%A7%E0%B8%B1%E0%B8%94%E0%B8%9A%E0%B8%B8%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%A3%E0%B8%B1%E0%B8%A1%E0%B8%A2%E0%B9%8C>.